

Vigasság

Halom szölleje szűri a bort,
fürtökbe darázs csíp idebb
megpréselik dünnnyögő szelek.
Egy karó kazalba szeret,
tántorognak a venyigék.

Parti fecske kerüli a sort,
szárnya nyoma öles fonál,
vércsecsőrű, valamit keres,
s viháncoló kesely és deres
tücskökkel siklón boronál.

Lapály fenekébe vesz a por.
Félfalu lakziban donog,
s míg a fal, a föld szíve remeg,
nekicsördít három szekeret
egy zuhanás és elrobog.

Emlék

A táj szokatlan.
Süppedő zsombék
zizzen koronként
s a töltés mellett
kis ér, fut versenyt
a sugarakkal.

Kavicsait míg
halkan csiszolja,
fölcsap a sodra
s hajlongó hídnál
ámulat hintál
fonálon ing-ring.

El-elcsatangol
egyre messzebbre,
fű közé veszve
a töltés mellől,
csobogón, csengőn
el-elbarangol.

Az ég bús káosz...
remegő fénnyel,
olvadón kékell.
Nyílt idő kattog! —
s képzelet kapkod
a valósághoz.

Városi fények

Rejtélyes város sötétlő utcáin
nekivágva vonzó fényeinek
száz szemet láttam
csillogni és kihunyni újra,
mint hajótörött felé közeli sziget,
száz arc nevetett messze s odaveszve
a hullámok közt ringatón, ringón — ringón
és elcsodálkoztam: hogy szállnak a szívek
körözve lejtő, sikló örvény
suhogó, lenge mélyébe —
hogy kék háló meriget
bíbort a káprázatnak.

Aztán két kék szemre tágult
végtelenségből szövődő mosoly
borított be egyre jobban
omló örömesőben,
széteső villamoson,
hogy egyetlen dallá olvadtak
a zörejek, robajok össze,
mint mikor szétnéz egy fény s beoson,
és villogó tükkörré válik
benn minden —
míg kezemre nem mosom,
hogy elvigyem Csillagnak.

Ködszabó szél zúg köztem és a szik közt,
s befujja lassan sok zizzenő,
aszott, holt levéllel
az utakat, messzi tájat;
egyre laposabb mellű a mező,
riadt bokrai fölpipiskednek,
hogy elérjék a felhők rojtját
— pár barna marokverő —
szivárványt csókolni a zivatarra,
egy rám is vár tán —
s odakiált a messzeségbe vesz
daloló darvaknak.

Mintha itt születtem volna, a zsörtölődő
ég alatt, fejem fölött
ezer új csillag gyullad
fénylőn, s sziporkáz az éjben,
a téren, mint lefödött,
elkerített nappal
bokros, buja kertként,
benne óriássá növök
idefut minden ér, patak, csermely,
itt kürtölnek a hajók bűgva,
mint örök, életes örömök —
egyikbe beszálok én is.